

Szakács Árpád

Meghalás és feltámadás: jelenkori kurucaink érdemei

Az utolsó napjait számláló, végstádiumban lévő nemzetünk az elmúlt évezredekben rutint szerzett a meghalásból és a feltámadásból. Sokszor elsirattak, mégis itt vagyunk – szólt a kuruc nóta, mintegy biztatásként a legreménytelenebb helyzetre reagálva, mert hát leszünk mi még vígabban is kenyeres pajtás.

Lettünk jobban is, meg rosszabbul is, az viszont kétségtelen, hogy mégis itt vagyunk, a kurucok sem veszték ki, igaz most is a labancoknak áll a zászló. Ezer éve tartó körforgás, ezer lázadás, ezer sóhaj, és az újra és újra feltörő magyar identitás tudata: a szabadságvágy kíséri sorsunkat! Mert a magyar identitás tudata a magyar szabadság!

Nem ösztönből vagyunk kurucok, hanem szabadságszeretetből. Ennek lelki hátterét Hamvas Béla így festette meg: „Mert ez a nép úgy harcos, hogy csak elkeseredésében lesz hősi, hiszen bár ha a jó sorsa engedné, nem harcolni, hanem inkább harcok nélkül élni kívánna. A magyar nem vitéz, csak amikor keserű, és nem dühös, csak amikor kétségbeesett, de csak akkor keserű és dühös, csak akkor nyomorult és kétségbeesett, csak akkor elveszett és lázad és forr és robban benne a méreg, ha nem élheti szelíd kertéletét.”

Történelmünk szabadságküzdelmekkel teli hőseposz, identitásunk a szabadságeszmék festményablója, erőnk forrása a szabadságvágy. Még-

is kognitív disszonanciát szül, hogy most, a szabadságban fogy az erőnk. Most, amikor kiteljesíthetnénk magunkat, igazolhatnánk a magyarság küldetését, olyanokká váltunk, mint „az égről zuhanó madár/Aki halni készül, de küzd még az életér”. Az Ismerős Arcok zenekar helyzetjelentése nem mostani, de kíméletlenül a jelennek szól, és jogosan folytatódik: „De mit mutatunk fel, ha nálunk pihen meg a halál?/Örökünk semmi, csak pusztulat, könnyek és vér”. Hátborzongatóan őszinte szavak az elhaló nemzetünkről.

Vajon most, a szabadságban halunk meg ismét? – De miért? Hiszen az elmúlt tíz évben minden eszköz a nemzeti erők rendelkezésére állt, hogy a szabadságból életet, örökséget, tartást, magyar jövőt építsenek, és megcáfolják Csurka István 30 éve leírt mondatait. Azt a tételt, hogy „a mai magyar társadalom kultúrája egy vesztes, agonizálgató és ugyanakkor önkizsákmányoló és idegbeteg társadalom kultúrája, egy úgynevezett kvázikultúra. Ennek a kultúrának éppen az a legjellemzőbb tulajdonsága, hogy a maga kvázi mivoltában maga is besorol, s nem is az utolsó helyen, a társadalom betegségei közé. A kultúrának ez a kvázi mivolta fejezi ki leginkább a nemzet vesztes voltát. Függetlenség- és szabadság hiányát. Mint a halálos beteg, akinek vannak jobb napjai, világosabb pillanatai, ez a kultúra is képes ragyogó

teljesítményekre, kiállít magából értékes alkotásokat, de a kérdés nem ez, hanem az, hogy ez a kultúra milyen erővel fejezi ki, hatja át a társadalmat, és megadja-e a korszerű válaszokat. Egy egészséges nemzeti kultúrának sajátosnak és összetéveszthetetlennek kell lennie, saját kérdésekre saját válaszokat kell adnia. A mai magyar kultúra nem működik rendeltetészerűen.”

És megcáfolják Fekete Gyula halálvízióját a fogyó magyarságról és ellentmondjanak Csoóri Sándornak a szubkultúrává süllyedő magyar irodalomról szóló látomásának. Micsoda elvesztegetett tíz év! Akármerre nézünk, mindenhol a magyar identitás fejfái szegélyezik a magyar jövő útját. Szórványosodás, elsivárosodás! A közöny béklyózza azok lábát is, akik kitartással elnapolnák a közelgő halált, mert jobban bíznak az életben.

A korábbi évszázadokban a legreménytelenebb helyzetben is a magyar identitást, a kuruckodó lelkületet, a magyar életérzést különböző társadalmi csoportok és közösségek őrizték és óvták.

Mint a Szent Korona, egyszer itt tűnt fel, egyszer ott. Valaki, valakik mindig vigyáztak a lángra, menekítették a történelem viharaiban a fényt, soha nem hagyták, hogy kialudjon! Ez volt a létparancs. Ott volt az alföldi pásztorok közelében, a regélő táltsoknál a tűz mellett, meséltek róla a garabonciások, ott volt a keresztszemes hímzésben, a fafaragó gondolatában, a népi játékokban, hogy aztán Györfy Istvánok és Kós Károlyok, valamint Bartók Bélák kutatóárkaiból előkerüljenek. A Szent Korona országának csodája, hogy nem egyszer a sváb, tót, szerb, horvát vérű hazánkfiak sokkal féltőbben óvták magyar identitásunk lángjait, mint a tősgyökeres

kacagányos színmagyar nemesi urak. Mert másnak is jó érzés volt magyar-nak lenni!

Ezt a jó érzést ma egyre kevesebb helyen lehet átélni. Ezt a jó érzést egyre kevesebb helyen lehet megélni. Mert pontosan ezt az érzést akarják kiirtani belőlünk ma is. Pedig ha megszűnünk magyarnak lenni, megszűnünk szabadnak lenni. Ha megszűnünk szabadnak lenni, megszűnünk embernek lenni.

Ma nincs lelkekre ható mondani-való, ami magyar jövőképet mutatna. Ma nincs lelkekre ható életérzés és világlátás, ami magyar erővé és eufóriává tudna válni. Lassan szétesünk, mint a régi szövetek. Így volt ez Trianon előtt is, ezért következett be Trianon.

A széteső roncsársadalmunk agóniája még nem látható, de érzékelhető, mint a háborúban a halál lehelete. Nézzünk csak körül: háború van és a fogyasztói roncsársadalom lelki, szellemi nyomorékjai víg haláltáncot lejtenek. A bukásunk már bekövetkezett, csak még nem adták ki a leletet. Közben titkos helyeken a magyarság mauzóleumát tervezik.

„...Az ország helyzetén pedig módunk van változtatni. Ámde ne legyenek illúzióid – csakis nekünk! Senki nem fog megsajnálni, és senki nem is fog segíteni. Vagy összekapaszkodunk, és tesszük a dolgunkat, vagy elpusztulunk. Persze nem ma, és nem holnap. De én azt szeretném, ha az unokám fölmegegy arra a dombtetőre sólymokat nézni, akkor tudja, hogy ő kicsoda, és hogy ki volt a nagypapja” – írja Nyerges Attila, az Ismerős Arcok szövegírója és énekesé „Az utolsó magyar” című szám után. Igen! A lehetetlen elérésének tűnik ez az összefogás!

Összefogás? Ha körbenézünk, az az érzésünk, sokkal egyszerűbb elpusztulni!

De ezt most se hagyják a mai kurucok, akik új nótákkal keseregnek, biztatnak, töltik belénk a lelket. Nekik ebből is több jutott. Mint a Romantikus Erőszak zenekarban búsulóknak, kesergőknak, reményt adóknak. Hun és magyar mondák – micsoda lemez és micsoda forrás ez! Többet ér, mint a tízmilliárdokból eltartott állami kulturális intézmények sora, amiket a magyar identitás megőrzésére és fejlesztésére hoztak létre. De olyan huzatosak a termei az idegen eszméktől, hogy a magyar láng mindig kialszik benne, vagy olyan zárt az épület, amibe az oxigén se jut be, így a fény se létezhet.

Magyar láng ott van, ahol az önzetlenség van, magyar érzés ott van, ahol az erő van, magyar élet ott van, ahol hit van. Hit és erő és önzetlenség pedig sokkal inkább ott van a Fradi ultráiban, a Carpathian Brigade szurkolói csoportban, a hazafias motorosklubokban, mint ezer hangzatos pártpolitikai üzenetben és intézményben. Igen, ők a jelenkorunk kurucjai! Esze Tamásokat Sziva Balázsok követnek. Unokáink pedig jelenkorunk kurucainak nótáin keresztül élik majd át azt, hogy magyarnak lenni nagyon jó érzés, sőt nincs ennél jobb érzés a világon!

SZÓNYI ISTVÁN
NAGYSZOMBAT (MÁRIABESNYŐ)